

Nr 34

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner om vissa skattelättnader för företag, som nystartats eller utvidgats inom områden med sysselsättningsvärigheter.

(2:a avd.)

Till bevillningsutskottet har hänvisats följande inom riksdagen väckta, av utskottet till behandling i ett sammanhang upptagna motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I:98 av herr *Bengtson m. fl.* samt II:124 av herrar *Hedlund* och *Eliasson* i Sundborn, vari hemställts "att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att vid pågående utredning angående näringslivets lokalisering måtte prövas möjligheterna av skattefrihet för nystartade företag och utvidgning av företag under ett antal år, fr. o. m. det år företaget startats eller utvidgats, inom regioner med bristande sysselsättningsmöjligheter och tendenser till avflyttning, samt att förslag skyndsamt måtte föreläggas riksdagen i motionernas syfte"; ävensom

2) de likalydande motionerna I:251 av herr *Bengtson m. fl.* och II:212 av herr *Hedlund m. fl.*, vari hemställts, "att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte hemställa om en skyndsamt prövning angående rätt till förhöjt investeringsavdrag vid inkomsttaxeringen för uttag från investeringsfonderna för konjunkturutjämning vid investeringar i sysselsättningssvaga områden".

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för de i motionerna framförda yrkandena, får utskottet, i den mån redogörelse härför inte lämnas i det följande, hänvisa till motionerna II:124 och II:212.

Enligt 1955 års förordning om investeringsfonder för konjunkturutjämning äger svenska aktiebolag och svenska ekonomiska föreningar skattefritt avsätta vinstmedel för framtida investeringsändamål. Avsättning får ske till investeringsfond för skogsbruk med högst tio procent av den för beskattningsåret redovisade bruttointäkten av skogsbruk och till investeringsfond för rörelse med högst fyrtio procent av årsvinsten före skatt. Avdrag får dock åtnjutas endast under förutsättning att ett belopp motsvarande fyrtiosex procent av den gjorda avsättningen inbetalats till ett särskilt räntelöst konto i riksbanken. Inbetal-

ningen skall ha verkställts senast den dag, då företaget haft att avge allmän självdeklaration för det beskattningsår, då avsättning till investeringsfond skett. Enligt ett vid 1961 års taxering gällande extraordinärt förfarande får avsättning ske med större belopp än fyrtio procent av årsvinsten. Därvid fordras emellertid för avdragsrätt att etthundra procent av avsättningen inbetalas till riksbanken.

Arbetsmarknadsstyrelsen äger besluta, att investeringsfond under visst eller vissa beskattningsår och under villkor i övrigt, som läget å arbetsmarknaden påkallar, skall eller må tas i anspråk för sitt ändamål. Beslutet kan vara generellt, d. v. s. avse samtliga företag eller företag av viss beskaffenhet, eller ock gälla visst eller vissa företag. Om sådant beslut meddelats, äger företaget från riksbanken utfå fyrtio procent eller, om uttag sker av medel, som inbetalats efter den 30 juni 1960, fyrtiosex procent av det belopp av investeringsfonden, som skall eller må tas i anspråk. Investeringsfond för skogsbruk får användas för skogsvårdande arbeten i vidsträckt bemärkelse och investeringsfond för rörelse för avskrivning å byggnader och maskiner, för nedskrivning av varulager och för vissa kostnader för arbeten i gruva, stenbrott eller annan liknande fyndighet m. m. Fråga skall i princip vara om investeringar, som verkställts eller kostnader som uppkommit under det beskattningsår, då fonden tas i anspråk. Då avdrag medgivits vid inkomsttaxeringen för avsättningen till investeringsfond, följer därav att avdrag icke får åtnjutas för avskrivningar m. m., som verkställles med anlitande av fonden.

För att stimulera till avsättningar har föreskrivits, att trettio procent av fondavsättningen får utan tillstånd av arbetsmarknadsstyrelsen och efter företagets eget bedömande fritt tas i anspråk efter fem år. Sedan fem år förflutit från ingången av det år, varunder inbetalningen i riksbanken verkställts, äger företaget sålunda att efter uppsägning hos riksbanken utta högst trettio procent av det ursprungligen inbetalda beloppet. Även denna "fria sektor" av investeringsfonden skall tas i anspråk för sådana ändamål, som tidigare angivits.

I syfte att ytterligare stimulera till avsättningar har föreskrivits, att om investeringsfond i enlighet med arbetsmarknadsstyrelsens beslut tagits i anspråk för sitt ändamål, ett extra avdrag (investeringsavdrag) medges vid inkomsttaxeringen. Investeringsavdraget utgör tio procent av inanspråktagna fondmedel. Sådant avdrag åtnjutes inte, när företaget utan arbetsmarknadsstyrelsens tillstånd utnyttjar den fria sektorn.

Företag, som gjort avsättningar enligt det vid 1961 års taxering tillämpade extraordinära förfarandet, kan medges ett extra avdrag vid 1961 års taxering till statlig inkomstskatt med åtta eller tolv procent av avsättningen, beroende på när inbetalningen i riksbanken skett.

Av innehållet i de förevarande motionerna må här återges följande.

I *motionerna I: 98* och *II: 124* erinras inledningsvis om att lokaliseringsfrågan alltmer framstår som en av de stora och avgörande frågorna i samhället. Vid

en analys av de med denna fråga sammanhängande problemen tränger både det kortsiktiga och det långsiktiga perspektivet på. Det kortsiktiga perspektivet, som framför allt synes ha uppmärksammats av statsmakterna, har kommit till uttryck främst inom arbetsmarknadspolitikerna, där vidtagna åtgärder inriktats på att åstadkomma en utjämning i arbetskraftsefterfrågan mellan skilda regioner. Omskolningen och omflyttningen har därmed fått till resultat en fortsatt befolkningsökning i redan tidigare befolkningsstarka regioner och en accelererad avflyttning från redan tidigare befolkningssvaga regioner. Motionärerna anser att ett ensidigt tillämpande av de kortsiktiga synpunkterna på lång sikt måste få ödesdigra verkningar för samhällsutvecklingen. Det långsiktigare perspektivet bör i stället läggas till grund för myndigheternas åtgärder i detta sammanhang, därvid hänsyn måste tas till de avgörande nackdelar som balansrubbningsarna till följd av befolkningsomflyttningarna åstadkommer i samhället. En fortsatt avfolkning av vissa regioner innebär att det nödvändiga underlaget för social, kulturell och ekonomisk utveckling rycks undan. Oftast torde det dessutom vara så, att det är yngre personer som flyttar och att avflyttningssstatistiken döljer en högst bekymmersam förskjutning mot äldre åldersgrupper bland den kvarboende befolkningen. På lång sikt innebär detta att samhällets kostnader för gemensamhetsanordningar i dessa allt folkgläsa och skattesvaga regioner blir orimligt höga.

Enligt motionärernas mening behövs nu generella åtgärder till stimulans av näringslivets utveckling i avfolkningsregionerna. I en rad europeiska länder har åtgärder beslutats för att begränsa befolkningskoncentrationen till stortät-orterna, och åtgärder har vidtagits i avsikt att utveckla näringslivet i sysselsättningsvaga områden. I motionen II:124 lämnas några exempel ur arbetsmarknadsstyrelsens sammanställning av lokaliseringpolitiska åtgärder i skilda länder.

Effektiva åtgärder bör skyndsamt vidtas för att främja ny företagsamhet och utvidga redan befintlig företagsamhet i områden med undersysselsättning och därav följande befolkningsutflyttning. En sådan åtgärd är att nystartade företag i dessa regioner får skattelindring under ett visst antal år. Med nystartade företag bör härvid jämföras utvidgade företag till den del som motsvaras av utvidgningen. Man bör här kunna utgå från C-regionerna i arbetsmarknadsstyrelsens regionindelning. Skattenedsättningen bör få åtnjutas för inkomst under det år företaget startats eller utvidgats och följande fem år. Sådan skattebefrielse bör även medges under motsvarande tid beträffande förmögenhetsskatt för i dylikt företag investerat kapital. Möjligheterna av sådana åtgärder till främjande av företagsamheten i sysselsättningsvaga områden bör övervägas vid pågående utredning angående näringslivets lokalisering.

Till stöd för yrkandet i de likalydande *motionerna I: 251* och *II: 212* har bl. a. anförts att den näringslivets koncentration till vissa orter och regioner, som kännetecknar vårt lands industriella expansion, lett till en befolkningsomflyttning och en omgestaltning av det svenska samhället, som inte kan sägas vara

samhällsekonomiskt motiverad. Genom de stora befolkningsomflyttningarna har bl. a. de obligatoriska kostnaderna för skola, sjuk- och åldrvård i orättmätigt hög grad kommit att bäras av utflyttningskommunerna. För invånare i landskommunerna är skattebördan för dessa utgiftsändamål i stort sett dubbelt så stor som för städernas invånare. I motsats härtill står utgifterna för den offentliga bostadspolitiken som genom subventioner via statsbudgeten fördelats lika på alla, d. v. s. oavsett bostadsort.

Den sammanlagda effekten av vårt framåtskridande kan inte enbart mätas i effektiviteten på arbetsplatsen. Man måste också ta hänsyn till trivsel och boendemiljö, och inte minst ur dessa synpunkter är en ökad spridning av näringslivet önskvärd. Alla åtgärder som främjar en ökad decentralisering av industrin bör därför vidtas. En extra skattebefrielse för nya investeringar i de fall de förlägges till orter, som ur samhällets synpunkt är mest angelägna, skulle bli ett viktigt komplement till de åtgärder i övrigt som kan behövas för att lösa näringslivsfrågorna i dessa bygder. Med denna form av stimulans till investeringar i underindustrialiserade områden får företagen full frihet att enligt företagsekonomiska grunder avgöra om de skall utnyttja de extra förmånerna eller inte. Närmast till hands synes motionärerna vara en anpassning av bestämmelserna för investeringsfonderna i syfte att stimulera till investeringar i sysselsättningssvaga områden. Det synes lämpligt att genom ett extra eller förhöjt investeringsavdrag särskilt främja företagsinvesteringar i områden med permanent undersysselsättning eller eljest vikande sysselsättningsmöjligheter. I de fall investeringsfonderna kan komma till utnyttjande enligt dessa grunder bör det bli en för samhället jämförelsevis billig form för sysselsättningsfrämjande åtgärder.

För uppfyllandet av de företagsekonomiska önskemålen om en fri lokalisering bör möjligheterna till ett höjt investeringsavdrag avse relativt stora områden, inom vilka företagen fritt kan lokalisera sina investeringar. Denna områdesindelning bör f. ö. genom någon form av behovsgradering kunna samordnas med den regionsplanering arbetsmarknadsstyrelsen f. n. bedriver. På vilket sätt avdragsrätten skall graderas efter behovet av sysselsättningsstärkande åtgärder och/eller skattekraft inom olika regioner bör bli föremål för närmare prövning. Huruvida båda avdragen — såväl det redan tillåtna som det nu föreslagna — bör få utnyttjas samtidigt, bör självfallet prövas med hänsyn till konjunkturmässiga förhållanden i övrigt. För upprätthållandet av beredskapen mot konjunkturvaxlingarna av mera allmän karaktär synes emellertid det här avsedda avdraget böra läggas "ovanpå" det som redan nu kan utgå, d. v. s. i form av förhöjt investeringsavdrag.

Beträffande avdragets storlek och eventuell gradering kan framhållas, att det för det första bör bli tillräckligt stort för att uppnå den stimulerande effekt det är avsett att få. En höjning av investeringsavdraget med 10—15 % av de i anspråk tagna fondmedlen bör här vara lämplig. För de särskilt angelägna områdena kan emellertid en högre avdragsprocent vara motiverad, lämpligen

20—25 %. Alltför många graderingar bör dock undvikas. Förmodligen skulle två till tre grupper vara tillräckligt. En närmare prövning angående områdesindelningen bör vidtas, lämpligen i anslutning till arbetsmarknadsstyrelsens regionsindelning, och skyndsamt föreläggas riksdagen för beslut.

Chefen för finansdepartementet har enligt Kungl. Maj:ts bemyndigande den 5 april 1957 uppdragit åt särskilda sakkunniga att verkställa utredning rörande lokalisering till orter utanför Stockholmsområdet av statliga ämbetsverk och annan statlig verksamhet. Vidare har chefen för socialdepartementet jämlikt Kungl. Maj:ts bemyndigande den 11 december 1959 tillkallat särskilda sakkunniga för att utreda och framlägga förslag rörande den samhällseliga lokaliseringsverksamheten. I direktiven för utredningen erinras bl. a. om att 1959 års riksdag i skrivelse till Kungl. Maj:t anhållit om skyndsamt utredning och förslag rörande statsmakternas möjligheter att påverka näringslivets lokalisering. Vidare anföres i direktiven följande.

Den av riksdagen begärda utredningen synes nu böra komma till stånd. Utredningen bör bedrivas förutsättningslöst. Det finns därför ingen anledning att närmare utveckla några synpunkter på utredningsuppdraget. Jag vill inskränka mig till att framhålla följande.

De dominerande problemen är självfallet utflyttningen från landsbygden och storstädernas tillväxt. Med dessa problem sammanhänger en rad andra spørsmål, som kräver uppmärksamhet. I många regioner finns ett utpräglat behov av ett mera differentierat näringsliv för att området skall bli mindre konjunkturkänsligt, för att såväl kvinnor som män skall få arbete och för att ungdomarna skall få vidgade möjligheter i sitt yrkesval. Nedläggning av industriföretag kan ofta skapa svåra lokala problem som kräver lokaliseringpolitiska insatser. Från för-svarssynpunkt har lokaliseringsfrågorna även betydelse.

Utredningen bör lägga fram material, som är ägnat att från samhällsekonomiska och företagsekonomiska synpunkter belysa förutsättningarna för näringslivets lokalisering till olika delar av landet. På grundval härav bör såvitt möjligt preciserade riktlinjer för lokaliseringsverksamheten utarbetas. Rådgivnings- och upplysningsverksamheten och dess utformning för framtiden bör övervägas. Möjligheterna och lämpligheten att genom olika positiva åtgärder stimulera företag att etablera sig på orter, där detta från samhällets synpunkt anses angeläget, bör prövas. Frågan om att genom lagstiftning påverka näringslivets lokalisering bör undersökas. Vid övervägandena av vilka medel, som skall användas i lokaliseringsverksamheten, kan erfarenheter inhämtas från andra länder, som bedriver en aktiv lokaliseringspolitik.

Det lokaliseringsarbete som hittills bedrivits har haft karaktären av en försöksverksamhet. Till frågan om organisationen av verksamheten har slutlig ställning inte tagits. Utredningen bör även utreda och framlägga förslag rörande lokaliseringsverksamhetens organisation.

Då den nu aktuella utredningen skall behandla frågor som berör hela näringslivets lokalisering synes det mig inte vara lämpligt att uppdraga åt lokaliseringsutredningen rörande statlig verksamhet att verkställa den nu aktuella utredningen. Det är emellertid nödvändigt att arbetet bedrivs i samråd med ifrågasvarande utredning.

Näringslivets lokalisering är av avgörande betydelse för bostadshyggandet och

bebyggelseplaneringen. Samarbete bör därför upptagas med de utredningsmän som, enligt vad jag anmält förut denna dag, skall behandla vissa bostadsfrågor m. m.

Utskottet

I de förevarande motionerna behandlas frågan om att genom lättnader i olika hänseenden vid beskattningen stimulera näringslivet på orter med sysselsättnings svårigheter. Således yrkas i motionerna I:98 och II:124 skrivelse till Kungl. Maj:t med anhållan om prövning hos utredningen rörande näringslivets lokalisering av möjligheterna att medge frihet från inkomstskatt under visst antal år för företag som nystartats eller utvidgats på sådana orter. Även möjligheterna till skattefrihet vid förmögenhetsbeskattningen under viss tid för det därvid investerade kapitalet borde enligt motionärernas mening övervägas. I motionerna I:251 och II:212 har förordats att den avsedda företagsamheten skulle uppmuntras genom en påbyggnad av lagstiftningen om konjunkturinvesteringsfonder. För närvarande erhåller företag, som tar dylik fond i anspråk för investering enligt arbetsmarknadsstyrelsens medgivande, ett särskilt s. k. investeringsavdrag vid inkomsttaxeringen. Motionärerna anhåller om en skyndsamt utredning i syfte att införa rätt till förhöjt investeringsavdrag vid inanspråktagande av berörda fonder för investeringar i sysselsättnings svaga områden.

Utskottet vill till en början framhålla att utskottet givetvis finner det vara ett angeläget samhällsintresse att företagsamheten på orter med vikande sysselsättnings tendenser i möjligaste mån befrämjas. Utskottet ställer sig således i och för sig positivt till det syfte som uppstår i motionerna. Emellertid anser utskottet inte att stimulansen bör ske genom lättnader vid beskattningen på sätt yrkats i motionerna. Häremot talar för det första rent principiella skäl. Det måste nämligen anses stridande mot de principer, på vilka vårt skattesystem vilar, att tillämpa särskilt gynnsamma regler för företag, som etableras på viss ort.

Härtill kommer att utskottet ställer sig tveksamt till värdet av de föreslagna åtgärderna för det avsedda ändamålet. Vad gäller nystartade företag torde det i allmänhet förhålla sig så att vinstmöjligheterna under de första verksamhetsåren är starkt begränsade. Inte sällan torde verksamheten under denna tid vara förlustbringande — ett förhållande som utgjorde ett av skälen till den av 1960 års riksdag beslutade lagstiftningen om rätt till förlustutjämnning. Under sådana förhållanden kan utskottet inte finna att en skatteeftergift av det slag som förordats i motionerna I:98 och II:124 kan ha en så stimulerande effekt på viljan att starta nya företag som motionärerna velat göra gällande. Det bör även beaktas att det torde stöta på mycket stora svårigheter att utforma ur praktisk synpunkt och med hänsyn till rimliga rättvisekrav godtagbara regler för den frihet från förmögenhetsskatt, som motionärerna avsett att införa för kapital som insättes i nystartade eller utvidgade företag.

Vad gäller yrkandet i motionerna I:251 och II:212 om förhöjt investeringsavdrag får utskottet erinra om att endast aktiebolag och ekonomiska föreningar

har möjlighet att göra avsättningar till konjunkturinvesteringsfonder. Vidare må påpekas att någon nämnvärd stimulans till nyföretagsamhet inte synes kunna erhållas på denna väg, eftersom förordningen förutsätter att företag i samband med fondavsättning insätter visst belopp i riksbanken och investeringsavdrag medges först då företaget tar fondavsättningen i anspråk.

Utskottet anser det inte troligt att ett medgivande av de i motionerna avsedda skatteförmånerna på ett så verksamt sätt skulle stimulera till företagsamhet att det kan anses motiverat att man trots de principiella betänkligheterna däremot ändå bör genomföra desamma. Enligt utskottets mening bör andra mer effektiva former att stimulera näringslivet på sysselsättningssvaga orter väljas. Såsom framgår av den föregående redogörelsen arbetar för närvarande en särskild utredning med uppgiften att undersöka och framlägga förslag rörande statsmakternas möjligheter att påverka näringslivets lokalisering. Av direktiven framgår att utredningen bör bedrivas förutsättningslöst, därvid bl. a. bör prövas möjligheterna och lämpligheten att genom olika positiva åtgärder stimulera företag att etablera sig på orter, där detta från samhällets synpunkt anses angeläget. Att på sätt föreslagits i motionerna I:98 och II:124 genom vidgade direktiv ge utredningen i uppdrag att särskilt undersöka möjligheterna att genom skattelättnader främja företagsamheten inom sysselsättningssvaga områden anser utskottet inte böra ifrågakomma.

Med det anförda avstyrker utskottet de förevarande motionerna.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,
att följande motioner, nämligen

1) de likalydande motionerna I:98 av herr Bengtson m. fl. samt II:124 av herrar Hedlund och Eliasson i Sundborn om viss skattefrihet för nystartade och utvidgade företag inom områden med sysselsättningssvårigheter, ävensom

2) de likalydande motionerna I:251 av herr Bengtson m. fl. och II:212 av herr Hedlund m. fl. om rätt till förhöjt investeringsavdrag vid inkomsttaxeringen vid investeringar i sysselsättningssvaga områden,

icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 6 april 1961

På bevillningsutskottets vägnar:

JOHN ERICSSON

Närvarande:

från första kammaren: herrar John Ericsson, Einar Eriksson, Jansson, Spetz, fröken Ranmark, herrar Gustaf Elofsson, Oscar Carlsson, Yngve Nilsson, Gösta Jacobsson och Kronstrand; samt

från andra kammaren: herrar Brandt i Aspabruk, Allard, Kollberg, Nilsson i Svalöv, Kärlander, Vigelsbo, Engkvist, Magnusson i Borås, Andersson i Essvik och fru Nettelbrandt.

Reservationer

I) av herrar *Gustaf Elofsson* och *Vigelsbo*, vilka ansett att utskottets yttrande och hemställan bort ha följande lydelse.

I de — — — (= utskottet s. 6 rad 5—rad 19 uppfifrån) — — — sysselsättningsvaga områden.

Utskottet finner det vara ett angeläget samhällsintresse att företagsamheten på orter med mindre goda sysselsättningsmöjligheter befrämjas. Likaledes anser utskottet det vara angeläget att motverka den nuvarande ensidiga befolkningsomflyttningen, som är till nackdel för såväl inflyttningsområdena, särskilt storstäderna, som avfolkningsområdena. Olika vägar och åtgärder måste prövas och beträdas i dessa syften. De åtgärder som förordats i de förevarande motionerna är enligt utskottets mening värda ett noggsamt beaktande.

Vad gäller frågan om förhöjt investeringsavdrag vid investeringar i sysselsättningsvaga områden vill utskottet först framhålla, att investeringsfonderna visat sig vara ett verksamt medel när det gäller att motverka konjunktursvängningarna och upprätthålla en investeringsnivå som ur konjunkturpolitisk synpunkt sett sig riktig. Emellertid har sysselsättnings- och konjunkturpolitiken till betydande delar fått en mera selektiv karaktär. Som exempel härpå kan nämnas den omskolnings- och omflyttningsverksamhet som numera bedrivs av arbetsmarknadsorganen. Sådana åtgärder kan emellertid leda till att den ensidiga befolkningsomflyttningen ökas om inte andra åtgärder samtidigt vidtages. Bl. a. av familjesociala skäl är det angeläget att omflyttningsverksamheten inte ges större omfattning än som oundgängligen är nödvändig. Så långt möjligt bör man därför inrikta ansträngningarna på att stärka näringslivet inom områden med sysselsättningsbrist. Ett utnyttjande av de möjligheter som investeringsfonderna innefattar, på sätt som förordats i motionerna, bör därvid vara av betydande värde. Därigenom skulle även investeringsfonderna få en mera selektiv effekt. Utskottet finner sig böra tillstyrka de likalydande motionerna I:251 och II:212 och föreslår således att riksdagen hos Kungl. Maj:t anhåller om utredning av frågan om rätt till förhöjt investeringsavdrag vid inkomsttaxeringen för uttag från investeringsfonderna vid investeringar i sysselsättningsvaga områden.

Utskottet finner sig även böra tillstyrka att frågan om skattefrihet för nyetablerade företag och för utvidgning av företag i sysselsättningssvaga områden närmare utredes. En sådan skattefrihet kan förväntas få i stort sett samma effekt som förut nämnda förhöjda investeringsavdrag. Emellertid uppstår inte vid all nyetablering vinst under de första åren. Enligt utskottets mening är det därför angeläget att tidsgränsen för skattefriheten inte sättes för snävt. Det bör också kunna övervägas att skattefrihet i vissa fall skall kunna åtnjutas under vissa av de första vinstgivande åren, varigenom stimulansen till nyetablering i sysselsättningssvaga områden skulle komma att gälla även sådana företag, som inte kan förväntas ge någon vinst de första åren. I detta sammanhang bör även den av motionärerna väckta frågan rörande förmögenhetsbeskattningen närmare prövas, då den torde vara av särskilt intresse i fråga om företag som inte ger vinst omedelbart.

Vid det utredningsarbete som utskottet i det föregående förordat bör skillnaderna i beskattningsregler m. m. uppmärksammas. Det är angeläget att rätten till skattefrihet utformas på sådant sätt att den kan utnyttjas i lika mån av fysiska och juridiska personer. Den i motionerna redovisade metoden som tillämpas i Finland utgör exempel på en sådan konstruktion. Vad det gäller investeringsfonderna kan dessa utnyttjas endast av ekonomiska föreningar och aktiebolag. Utskottet förutsätter emellertid att ett allmänt resultatutjämningskonto kommer att införas inom en nära framtid. Det bör då vara möjligt att inom dess ram skapa en motsvarighet till det förhöjda investeringsavdrag som nu är i fråga.

Åberopande det ovan anförda får utskottet hemställa.

att riksdagen — med bifall till de likalydande motionerna I:98 av herr Bengtson m. fl. och II:124 av herrar Hedlund och Eliasson i Sundborn samt de likalydande motionerna I:251 av herr Bengtson m. fl. och II:212 av herr Hedlund m. fl. — i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om utredning av dels frågan om skattefrihet för nystartade företag och utvidgning av företag under ett antal år, fr. o. m. det år företaget startats eller utvidgats, inom regioner med bristande sysselsättning och tendenser till avflyttning, dels ock frågan om rätt till förhöjt investeringsavdrag för uttag från investeringsfonder för konjunkturutjämning vid investeringar inom sådana områden.

II) av herrar *Yngve Nilsson, Gösta Jacobsson, Nilsson* i Svalöv och *Magnusson* i Borås.